
Aflevering 15:

Op stap met Matej, de maatschappelijk werker van City Pirates

Tijdens de Joegoslavische burgeroorlog sloegen de ouders van Matej Majstorovic (1992) op de vlucht naar Nederland. Ze woonden in het Bosnische Zenica maar waren afkomstig uit Kroatië. Na een weekendje Antwerpen verloor hij zijn hart aan de koekenstad. Hij rondde zijn studies maatschappelijk werk af met een stage bij City Pirates en bleef er hangen. Vandaag begeleidt hij het project op Luchtbal.

Door Raf Willems

Ik ben het kind van een dienstweigeraar in de Joegoslavische burgeroorlog

‘Mijn vader Mladen diende in een tijdspanne van vijf minuten beslissen over onze bestemming. We moesten vluchten voor de oorlog want hij wilde niet vechten. Hij was een dienstweigeraar. Men draaide hem de gevangenis in. Hij kreeg zijn vrijheid op voorwaarde dat hij toch zou toetreden tot het leger. Hij dook echter meteen de wouden in en overbrugde te voet de dertig kilometer die hem scheidden van Kroatië. Gelukkig konden mijn moeder Svetlana en ik ons vrij verplaatsen en vonden we hem nadien terug. Hij geloofde in het oude Joegoslavië en wilde niet vechten voor één van de regio’s. We ontmoetten hem na zijn ontsnapping op een plein waar de bussen stonden te wachten op vluchtelingen. We konden kiezen: Duitsland, Nederland, Zweden, Italië. Hij onderzocht het toekomstperspectief en koos voor Nederland. Ook omdat hij wist dat daar een neef van hem zat. Nederland stond heel hoog aangeschreven als gastvrij land.

We reisden met de bus dus naar Nederland. Aan de grens met Duitsland dienden we wel een som geld te betalen om verder te kunnen. Er ontstond paniek. Mijn ouders hadden het geld niet bij zich. Op dat ogenblik was ik als tweejarig jongetje aan het spelen en gooide een balletje tegen de buurman voor ons. Die kon er mee lachen. Hij geraakte in gesprek met hen. Hij was een kok in Duitsland en op hun vraag schonk hij het geld. Die man heeft ons dus gered want anders zouden we zonder twijfel zijn terug gestuurd.’

Ik weet dat Kroaten graag integreren in hun nieuwe maatschappij

De familie van Matej belandde eerst in de buurt van Dordrecht. Daar verbleven ze een half jaar in een asielzoekerscentrum (AZC). Met een ander deel van de familie. Echt nestelen deden ze in piepklein dorpje in Friesland.

‘Toen kregen we bericht om naar Leeuwarden in het wondermooie Friesland te verhuizen. Ze hadden voor ons een huisje gevonden in een klein dorp in Friesland. We kwamen terecht in een huis in rijtjeswoning maar dat had drie slaapkamers en een verdieping. We keken onze ogen uit. We vonden het zo groot dat we dachten dat we het zouden moeten delen met een ander gezin. Het bleek echter voor ons te zijn! Wij konden dat niet geloven want mijn ouders leefden in Joegoslavië op een klein appartementje. Mijn vader was accountant bij een bedrijf. Mijn moeder werkte aanvankelijk in de horeca maar bleef nadien thuis. Een jaar na onze aankomst werd mijn broer Ivan geboren. We voelden ons goed thuis in Friesland. We groeiden op in het dorpje Wolvega, op tien kilometer van Heerenveen. We konden niet anders dan integreren. We hadden geen zogenaamde soortgenoten. Mijn ouders werkten en ze leerden ook Nederlands. Thuis spraken we wel Servo-Kroatisch. Zo ontstond er een soort mengtaaltje. Ik denk dat Kroaten het belangrijk vinden om te integreren en deel uit te maken van de maatschappij. Mijn vader had een zeer rustig baantje in Zenica. Hij sprak weinig maar moest ook niet te hard te werken. Dat veranderde in Nederland waar hij als magazijnier aan de slag ging. Hij kreeg er zowaar spieren van. Mijn ouders verkozen om snel geld te verdienen. Ze lieten de zelfstudie liggen want ze hadden het geld nodig om in Nederland te overleven. Ze hebben het goed voor elkaar gekregen.’

Ik geloof in Bono's basisidee dat elk mens gelijke kansen moet krijgen

Matej koos voor de sport en ontdekte dat voetbal uitnodigde tot inzicht en teamspirit. Zijn gevoel voor sociale rechtvaardigheid werd bevestigd door de muziek van U2 en Bono.

‘Ik deed veel aan sport en zocht gemakkelijk vrienden. Ik was geïnteresseerd van kindsbeen af in Discovery en National Geographic. Niet in kinderspelletjes. Ik haalde zelden kwajongensstreken uit en was de lieveling van de docenten. De goede jongen. Ik zat tussen alle soorten jongeren: gothics, blanken, buitenlanders. Een klasgenootje vroeg me of ik gothic of hard core wilde zijn. Maar ik schudde mijn hoofd. Ik hoorde nergens bij. Zo zette ik me wel in de voetsporen van de gedachten van mijn vader. Ik voetbalde in de plaatselijk club. Als verdediger, ik stelde me erg positioneel op. Ze noemden me Nesta, naar de topper van AC Milan. Dat was ook mijn favoriete speler. Niet echt snel maar je moest hem wel een keer of drie voorbij. Nesta had het perfecte inzicht: bal wegtrappen of uitverdedigen. Je moet het zien. Het is de waarheid van Johan Crujff: zo min mogelijk lopen op het veld. Ik

had een seizoenkaart bij FC Heerenveen en supporterde toen dus voor zowel AC Milan als Barça. Maar ik ging nooit de fanatieke toer op. Ik hield van het voetbal, van teams die goed speelden. Ik was een sociale jongen. Mijn basisidee? Ik wil graag mensen helpen en ik vind het belangrijk dat mensen gelijke kansen krijgen. Het maakt niet uit waar je vandaan komt, iedereen heeft recht op die gelijke kansen. Jongeren moeten kunnen studeren wat ze willen. Dat zal nooit gebeuren maar het blijft wel mijn droombeeld. Ik blijf dit nastreven. Misschien heeft dit ook met mijn passie voor Bono te maken. Ik kende al zijn songteksten van buiten. Dan

zong hij over Sunday Bloody Sunday en dan ging ik opzoeken wat het inhield. Het klonk goed in de woorden maar het gaf dus ook een boodschap mee. Vanuit dat basisidee om mensen te helpen, ging ik op zoek naar een job die dicht in de buurt kwam. Ik koos voor de opleiding Maatschappelijk Werk. Eerst in Leeuwarden maar nadien in Antwerpen.'

Hoe hij de stad Antwerpen leerde omarmen en hoe hij het voetbal als hefboom voor sociaal engagement hanteert, leest u morgen in aflevering 2 van het gesprek met Matej, de maatschappelijk werker van City Pirates.

